

Огороднік М. А., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Кір'ян В. О., к.ю.н.

ПИТАННЯ ОБСЛУГОВУВАННЯ АЕРОНАВІГАЦІЙНОЮ ІНФОРМАЦІЄЮ

Повітряний кодекс України визначає аеронавігаційне обслуговування як обслуговування, яке здійснюється провайдерами аеронавігаційного обслуговування на всіх етапах польоту повітряних суден, що включає організацію повітряного руху, зв'язок, навігацію, спостереження (радіотехнічне забезпечення), пошук і рятування, метеорологічне обслуговування та надання аеронавігаційної інформації.

Порядок обслуговування аеронавігаційною інформацією/даними здійснюється згідно з авіаційними правилами України відповідно до стандартів і рекомендованої практики Міжнародної організації цивільної авіації та вимог Європейської організації з безпеки аеронавігації – ЄВРОКОНТРОЛЮ [1].

ЄВРОКОНТРОЛЬ заснований згідно з «Міжнародною конвенцією про співробітництво в галузі безпеки аеронавігації» від 13 грудня 1960 року та з метою розвитку співробітництва країн Європи в галузі аеронавігації з урахуванням вимог усіх цивільних та військових користувачів з одночасним забезпеченням високого рівня безпеки польотів. Одним з основних завдань ЄВРОКОНТРОЛЮ є розробка нормативних вимог до організації та безпеки аеронавігації у Європі, встановлення оплати за аеронавігаційне обслуговування.

Наказом Міністерства транспорту України «Про затвердження Правил обслуговування аеронавігаційною інформацією» від 01.07.2004 № 564 були встановлені Правила обслуговування аеронавігаційною інформацією, в яких зазначається, що вжиття необхідних заходів для забезпечення достовірності, якості, своєчасності аеронавігаційної інформації, яка надається на території України, а також у районах, в яких Україна несе відповідальність за обслуговування повітряного руху за межами своєї території, покладається на Державну авіаційну службу України, яка делегує повноваження Службі аеронавігаційної інформації (CAI). CAI відповідає за збір і розповсюдження офіційної аеронавігаційної інформації, яка стосується всієї території й повітряного простору України. Її завданням є своєчасне забезпечення користувачів достовірною й точною інформацією, необхідною для підготовки і виконання польотів, з метою забезпечення необхідного рівня

безпеки, регулярності й ефективності. САІ одержує, складає, звіряє, редагує, форматує, видає, зберігає, розповсюджує аеронавігаційну інформацію, що стосується території України, а також районів, в яких Україна здійснює обслуговування повітряного руху за межами своєї території. Аеронавігаційна інформація публікується у вигляді об'єднаного пакета аеронавігаційної інформації. САІ може надавати САІ інших держав інформацію, що необхідна їм для забезпечення безпеки, регулярності та ефективності аеронавігації, з урахуванням вимог законодавства України до інформації. САІ може займатись запитами щодо одержання всіх елементів об'єднаного пакета аеронавігаційної інформації, що видаються іншими державами.

До об'єднаного пакета аеронавігаційної інформації входить: Збірник аеронавігаційної інформації (AIP), повідомлення для пілотів (NOTAM) та циркуляри аеронавігаційної інформації (AIC). AIP містить всю необхідну довгострокову аеронавігаційну інформацію для виконання міжнародних і національних польотів і видається у двомовному варіанті англійською і російською мовами. NOTAM розсилається засобами електрозв'язку і містить інформацію про введення у дію, стан або зміну будь-якого аеронавігаційного устаткування, обслуговування і правил або інформацію про небезпеку, своєчасне попередження про які має важливе значення для персоналу, пов'язаного з виконанням польотів. AIC являє собою інформацію, що не потребує включення до AIP інформаційного, консультативного, пояснювального характеру.

На будь-якому аеродромі України, що використовується для виконання внутрішніх та міжнародних польотів, персоналу, пов'язаному з виконання польотів надається передпольотна аеронавігаційна інформація, яка необхідна для забезпечення безпеки, регулярності та ефективності аеронавігації і стосується етапів маршрутів, що починаються від цього аеродрому. Членам льотного екіпажу надається бюлетень передпольотної інформації (PIB), який містить в собі зміст чинних NOTAM. При виконанні польотів на борту повітряних суден повинні бути відповідні комплекти чинних документів аеронавігаційної інформації. Пункти збору донесень щодо обслуговування повітряного руху вживають заходи для одержання на аеродромах інформації від членів екіпажу про стан і роботу аеронавігаційних засобів і забезпечують надання цієї інформації до САІ [2].

Держава повинна забезпечувати захист аеронавігаційних даних та аеронавігаційної інформації, що були отримані, вироблені або іншим способом використані таким чином, щоб вони були захищені від втручання, а доступ до них обмежувався лише особами, які мають на це допуск. Для забезпечення користувачів достовірною й точною інформацією необхідно

нормативно закріпити питання захисту такої інформації. Аналіз національного законодавства в сфері безпеки аеронавігаційного обслуговування та захисту аеронавігаційної інформації дає змогу прийти до висновку про необхідність вдосконалення нормативної бази в сфері захисту аеронавігаційної інформації та даних.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
2. Правила обслуговування аеронавігаційною інформацією, затверджені наказом Міністерства транспорту України від 01.07.2004 № 564 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 30. – Том 2. – С. 579.

УДК 342.92(043.2)

Панчишак Р. А., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І. П., к.ю.н.

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФІНАНСІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Місцевим бюджетам як основній фінансовій базі органів місцевого самоврядування належить особливе місце в бюджетній системі нашої держави. Важлива роль відводиться місцевим бюджетам і у соціально-економічному розвитку території, адже саме з місцевих бюджетів здійснюється фінансування закладів освіти, культури, охорони здоров'я населення, засобів масової інформації; також фінансуються різноманітні молодіжні програми, видатки на упорядкування населених пунктів. Саме з місцевих бюджетів здійснюються видатки на соціальний захист і соціальне забезпечення населення.

Що стосується визначення поняття «місцеві бюджети», в літературі немає єдиної думки.

Кравченко В. І. характеризує місцевий бюджет у трьох аспектах. По-перше, це правовий акт, згідно з яким виконавчі органи влади отримують легітимне право на розпорядження певними фондами грошових ресурсів. По-друге, це план (кошторис) видатків і доходів відповідного місцевого органу влади чи самоврядування. По-третє, це економічна категорія [2, с. 119].

Юрій С. І. вважає, що зміст бюджету не може бути визначений однозначно, його суть проявляється, в першу чергу, в процесах, що формують, використовують кошти централізованого загальнодержавного фонду фінансових ресурсів [3, с. 6].